

Категорія справи №

910/19857/15

: Господарські справи (до 01.01.2019); Майнові спори; Розрахунки за продукцію, товари, послуги; Інші розрахунки за продукцію.

Надіслано судом: **24.03.2016**. Зареєстровано: **25.03.2016**. Оприлюднено: **28.03.2016**.

Дата набрання законної сили: **16.03.2016**

Номер судового провадження: **не визначено**

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

04116 м.Київ, вул. Полуденка, 1 (044) 230-06-58

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"16" березня 2016 р. Справа № 910/19857/15

Київський апеляційний господарський суд у складі колегії суддів:

головуючого: Тищенко О.В.

суддів: Куксова В.В.

Власова Ю.Л.

при секретарі судового засідання - Захарчук Н.С.

за участю представників: відповідно до протоколу судового засідання від 16.03.16р.

розглянувши апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега"

на рішення Господарського суду міста Києва від 30.10.2015 у справі № 910/19857/15 (суддя Мельник В.І.)

за позовом Публічного акціонерного товариства "Свіжачок"

до Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега"

про стягнення 449 840,31 грн.

СУТЬ СПОРУ ТА СКАРГИ:

На розгляд Господарського суду м. Києва передані позовні вимоги Публічного акціонерного товариства «Свіжачок» до Товариства з обмеженою відповідальністю «Мік Мега» про стягнення 449 840,31 грн.

Позовні вимоги мотивовані невиконанням ТОВ «Мік Мега» власних договірних зобов'язань, які полягають у неповній оплаті коштів за отриманий товар, у зв'язку з чим у відповідача станом на момент звернення до суду утворилась заборгованість у розмірі 449 840,31 грн., з яких: 300 000,00 грн. - основна заборгованість, 143 046, 10 грн. - інфляційних втрат, 6 794, 21 - 3% річних.

Рішенням Господарського суду м. Києва від 30.10.2015 №910/19857/15 позовні вимоги задоволено у повному обсязі.

Стягнуто з товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега" на користь Публічного акціонерного товариства "Свіжачок" 300 000,00 грн. - заборгованості, 143 046, 10 грн. - інфляційних втрат, 6 794,21 грн. - 3% річних та судові витрати у розмірі 8 996,81 грн.

Вищезазначене рішення місцевого господарського суду обґрунтовано тим, що позивачем було поставлено відповідачу товар на загальну суму 377 150,00 грн., однак, відповідачем зобов'язання по оплаті були виконані частково у розмірі 77 150,00 грн., у результаті чого у відповідача утворилась заборгованість у розмірі 300 000,00 грн. та зобов'язання з оплати 143 046, 10 грн. інфляційних втрат та 6 794, 21 3% річних. Оскільки, доказів погашення суми заборгованості відповідачем надано не було, суд визнав за правомірне задоволення вказаної позовної вимоги.

Не погоджуючись з рішенням першої інстанції, відповідач звернувся до Київського апеляційного господарського суду з апеляційною скаргою, в якій просить скасувати рішення Господарського суду м. Києва від 30.10.2015 у справі № 910/19857/15 та прийняти нове рішення, яким позов задовольнити частково, відповідно до розміру фактично наявної заборгованості відповідача перед позивачем.

Апеляційна скарга обґрунтована тим, що рішення Господарського суду м. Києва прийняте з порушенням норм матеріального та процесуального права, з невідповідністю висновків, викладених у рішенні обставинам справи.

Відповідно до протоколу автоматичного розподілу справ між суддями, апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега" передано на розгляд колегії суддів Київського апеляційного господарського суду у складі головуєчого судді Федорчук Р.В., судді Лобань О.І., МайданевичА.Г.

Ухвалою Київського апеляційного господарського суду від 10.12.2015 апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега" було прийнято до провадження та призначено до розгляду на 25.01.2016.

Через загальний відділ документального забезпечення Київського апеляційного господарського суду від позивача надійшов відзив на апеляційну скаргу.

На підставі розпорядження керівника апарату від 03.02.2016 №09-52/87/16 здійснено повторний автоматичний розподіл справи №910/19857/15, за наслідками якого апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега" на рішення Господарського суду міста Києва від 30.10.2015 передано на розгляд колегії суддів у складі: головуєчого судді Смірнкової Л.Г. судді Кропивної Л.В. та Чорної Л.В.

Ухвалою Київського апеляційного господарського суду 08.02.2016 справу №910/19857/15 прийнято до свого провадження колегією суддів у складі: головуєчий суддя Смірнова Л.Г., судді: Кропивна Л.В. та Чорна Л.В. та призначено розгляд справи на 24.02.2016.

Відповідно до протоколу про автоматичні зміни складу колегії суддів від 24.02.2016, у зв'язку з перебуванням судді Смірнкової Л.Г. на лікарняному, визначено новий склад суду: головуєчий суддя Тищенко О.В., судді Власов Ю.Л., Скрипка І.М.

Ухвалою Київського апеляційного господарського суду від 29.02.2016 прийнято до провадження справу №910/19857/15 у складі колегії суддів: головуєчий суддя Тищенко О.В., судді: Власов Ю.Л., Скрипка І.М. та призначено розгляд справи на 16.03.2016.

Відповідно до протоколу автоматичної зміни складу колегії суддів від 16.03.2016 у зв'язку з перебуванням судді Скрипки І.М. у відпустці, визначено новий склад суду головуєчий суддя: Тищенко О.В., судді: Куксов В.В., Власов Ю.Л.

Ухвалою Київського апеляційного господарського суду від 16.03.2016 справу №910/19857/15 прийнято до провадження у складі колегії суддів: головуєчий суддя Тищенко О.В., судді: Куксов В.В., Власов Ю.Л.

Представник апелянта в судовому засіданні апеляційної інстанції вимоги апеляційної скарги підтримав, просив апеляційну скаргу задовольнити, рішення Господарського суду м. Києва від 30.10.2015 у справі № 910/19857/15 скасувати та прийняти нове рішення, яким позов задовольнити частково, відповідно до розміру фактично наявної заборгованості відповідача перед позивачем.

Представник позивача судовому засіданні апеляційної інстанції заперечував проти доводів апелянта, викладених в апеляційній скарзі, просив суд відмовити в задоволенні скарги та залишити без змін оскаржуване рішення Господарського суду м. Києва від 30.10.2015 у справі № 910/19857/15.

Відповідно до статті 101 Господарського процесуального кодексу України (далі - ГПК України) у процесі перегляду справи апеляційний господарський суд за наявними у справі і додатково поданими доказами повторно розглядає справу, також апеляційний господарський суд не зв'язаний доводами апеляційної скарги і перевіряє законність і обґрунтованість рішення господарського суду у повному обсязі.

Дослідивши доводи апеляційної скарги, наявні матеріали справи та заслухавши пояснення представників сторін, перевіривши правильність застосування господарським судом при прийнятті оскарженого рішення норм матеріального та процесуального права, Київський апеляційний господарський суд, -

ВСТАНОВИВ:

Як вірно встановлено судом першої інстанції та підтверджується матеріалами справи, позивачем 22.10.2014 було здійснено поставку товару - свиней на вигодовілі у кількості 150 голів на загальну суму 377 150,00 грн. Товариству з обмеженою відповідальністю "Мік Мега".

Зазначене підтверджується видатковою накладною № 276 від 22.10.2014, приймальною квитанцією № 1 на закупівлю худоби, птиці та кролів від 22.10.2014, товарно-транспортною накладною № 4 від 22.10.2014, підписаних представником відповідача на підставі довіреності № 987 від 21.10.2014 (копії вказаних документів наявні в матеріалах справи).

Натомість, зобов'язання зі сплати коштів за отриману продукцію відповідач здійснив лише частково, а саме - сплатив грошові кошти у розмірі 77 150,00 грн., з яких: 50 000,00 грн. згідно платіжного доручення № 740 від 21.10.2014 та 27 150,00 грн. згідно платіжного доручення № 784 від 29.10.2014.

У зв'язку з вищевикладеним, позивачем 24.06.2015 було направлено на адресу відповідача вимогу № 211/0615 щодо оплати товару на суму 300 000,00 грн., в якій просив погасити наявний борг.

Проте, відповідач не погасив наявну заборгованість у добровільному порядку, у зв'язку з чим позивач звернувся до суду з позовом, про стягнення з відповідача заборгованість у розмірі 449 840,31 грн., з яких: 300 000,00 грн. - заборгованість, 143 046,10 грн. - інфляційних втрат, 6794,21 грн. - 3% річних та судові витрати у розмірі 8996,81 грн.

Оцінюючи докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному і об'єктивному дослідженні в судових засіданнях з урахуванням всіх обставин справи в їх сукупності, та враховуючи їх взаємний зв'язок, Київський апеляційний господарський суд дійшов висновку, що апеляційна скарга задоволенню не підлягає, а рішення суду першої інстанції прийнято з дотриманням норм матеріального і процесуального права, є законним і обґрунтованим з наступних підстав.

Стаття 193 Господарського кодексу України встановлює, що суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання - відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться і до виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Відповідно до ч.1 статті 509 Цивільного кодексу України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно,

виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Згідно ч.2 статті 509 Цивільного кодексу України зобов'язання виникають з підстав, встановлених статтею 11 цього Кодексу.

Пункт 1 ч.2 статті 11 Цивільного кодексу України передбачає, що підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є договори та інші правочини.

Відповідно до ч. 1 статті 202 Цивільного кодексу України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Відповідно до приписів статті 181 Господарського кодексу України, господарський договір за загальним правилом викладається у формі єдиного документа, підписаного сторонами. Допускається укладення господарських договорів у спрощений спосіб, тобто шляхом обміну листами, факсограмами, телеграмами, телефонограмами тощо, а також шляхом підтвердження прийняття до виконання замовлень, якщо законом не встановлено спеціальні вимоги до форми та порядку укладення даного виду договорів.

За правилами статті 639 Цивільного кодексу України, договір може бути укладений у будь-якій формі, якщо вимоги щодо форми договору не встановлені законом. Якщо сторони домовилися укласти договір у певній формі, він вважається укладеним з моменту надання йому цієї форми.

Як вбачається з матеріалів справи між сторонами по справі було досягнуто домовленостей щодо поставки свиней на вигодовлі. За своєю правовою природою домовленості, які склалися між сторонами по справі, регулюються положенням Цивільного кодексу України та Господарського кодексу України про договір поставки.

Стаття 265 ГК України передбачає, що за договором поставки одна сторона - постачальник зобов'язується передати (поставити) в зумовлені строки (строк) другій стороні - покупцеві товар (товари), а покупець зобов'язується прийняти вказаний товар (товари) і сплатити за нього певну грошову суму.

Відповідно до ч. 1 ст. 712 Цивільного кодексу України за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму.

Згідно з ч. 2 ст. 712 Цивільного кодексу України до договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

У відповідності до ст. ст. 525, 526 Цивільного кодексу України зобов'язання повинні виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Одностороння відмова від виконання зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Статтею 610 ЦК України передбачено, що порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Згідно ч. 2 ст. 530 Цивільного кодексу України якщо строк (термін) виконання боржником обов'язку не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги, кредитор має право вимагати його виконання у будь-який час. Боржник повинен виконати такий обов'язок у семиденний строк від дня пред'явлення вимоги, якщо обов'язок негайного виконання не впливає із договору або актів цивільного законодавства.

Відповідно до ч. 1 ст. 692 Цивільного кодексу України, покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Як вже було зазначено вище, згідно з ч. 2 ст. 712 Цивільного кодексу України до договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Отже, як було вірно встановлено місцевим господарським судом та підтверджується матеріалами справи, оплата поставленого товару на загальну суму 377 150,00 грн. мала бути здійснена відповідачем в момент прийняття товару, а саме - 22.10.2014, проте, всупереч вищевикладеному, зобов'язання зі сплати коштів за отриману продукцію відповідач здійснив лише частково, на суму 77 150,00 грн. (50 000,00 грн. згідно платіжного доручення № 740 від 21.10.2014 та 27 150,00 грн. згідно платіжного доручення № 784 від 29.10.2014), внаслідок чого у останнього утворилася заборгованість за поставлений товар у сумі 300 000,00 грн. При цьому, оплату на суму 27 150,00 грн., була здійснена ним з порушенням строку оплати.

Враховуючи вищевикладене суд апеляційної інстанції погоджується з висновком суду першої інстанції, що заборгованість, яка утворилась відповідачем перед позивачем в розмірі 300000,00 грн. належним чином доведена в розумінні статей 33-34 ГПК України, у зв'язку з чим позовні вимоги в частині стягнення з відповідача заборгованості в розмірі 300000,00 грн. є обґрунтованими та підлягають задоволенню.

Щодо позовних вимог про стягнення з відповідача 143 046, 10 грн. - інфляційних втрат за період з листопада 2014 по червень 2015 та 6 794, 21 - 3% річних за період з 23.10.2014 по 24.07.2015, колегія суддів зазначає наступне.

Згідно з п. 2 ст. 625 Цивільного кодексу України боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Вищий господарський суд України у п.п. 1.3, 4.1 постанови Пленуму від 17.12.2013р. №14 "Про деякі питання практики застосування законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань" зазначив, що статтю 625 ЦК України вміщено в розділі 1 книги 5 цього Кодексу - "Загальні положення про зобов'язання", і ця стаття застосовується до всіх грошових зобов'язань, якщо інше не передбачено спеціальними нормами, які регулюють відносини, пов'язані з виникненням, зміною чи припиненням окремих видів зобов'язань.

Сплата трьох процентів річних від простроченої суми (якщо інший їх розмір не встановлений договором або законом), так само як й інфляційні нарахування, не мають характеру штрафних санкцій і є способом захисту майнового права та інтересу кредитора шляхом отримання від боржника компенсації (плати) за користування ним коштами, належними до сплати кредиторів. (постанови Верховного Суду України від 6 червня 2012 р. у справі N 6-49цс12, від 24 жовтня 2011 р. у справі N 6-38цс11). Отже, проценти, передбачені ст. 625 ЦК, не є штрафними санкціями (постанова Верховного Суду України від 17 жовтня 2011 р. у справі N 6-42цс11).

Здійснивши розрахунок 3% річних та інфляційних втрат за заявлений позивачем період з урахуванням суми основного боргу, колегія суддів вважає вірним висновок місцевого господарського суду про необхідність стягнення з відповідача 143 046, 10 грн. інфляційних втрат та 6 794, 21 3% річних.

Отже, як було достовірно встановлено місцевим господарським судом та не спростовано під час розгляду даної справи у зв'язку з неналежним виконанням власних зобов'язань зі сплати коштів за отриманий товар у відповідача перед позивачем утворилася заборгованість у розмірі 300 000,00 грн., також зобов'язання з оплати 143 046, 10 грн. інфляційних втрат та 6 794, 21 3% річних. При цьому, нарахування 3% річних у період з 23.10.2014 по 28.10.2014 має здійснюватись саме на суму 327 150,00 грн. у зв'язку з тим, що оплата на суму 27 150,00 грн. була здійснена відповідачем з порушенням строку. З огляду на відсутність будь-якої доказової бази на підтвердження протилежного, колегія суддів вважає правомірним висновок місцевого господарського суду про необхідність задоволення позовних вимог.

Відповідно до ст. 33 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень. Докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу.

Згідно частини 2 ст. 34 Господарського процесуального кодексу України обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування.

Згідно постанови Пленуму Верховного суду України від 18.12.2009 року № 14 «Про судові рішення у цивільній справі», рішення є законним тоді, коли суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно з нормами матеріального права, що підлягають застосуванню до даних правовідносин, а також правильно витлумачив ці норми. Обґрунтованим визнається рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених доказами, які були досліджені в судовому засіданні і які відповідають вимогам закону про їх належність та допустимість, або обставин, що не підлягають доказуванню, а також якщо рішення містить вичерпні висновки суду, що відповідають встановленим на підставі достовірних доказів обставинам, які мають значення для вирішення справи.

З урахуванням наведеного вище, колегія суддів апеляційної інстанції вважає, що доводи Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега", викладені в апеляційній скарзі, не спростовують висновків господарського суду першої інстанції, а тому господарський суд першої інстанції вірно встановив фактичні обставини справи, належним чином дослідив наявні докази, дав їм належну оцінку та прийняв законне та обґрунтоване рішення у відповідності з вимогами матеріального та процесуального права, у зв'язку з чим рішення Господарського суду міста Києва від 30.10.15р. у справі № 910/19857/15 підлягає залишенню без змін, а апеляційна скарга - без задоволення.

Зважаючи на відмову в задоволенні апеляційної скарги, відповідно до вимог ст.49 Господарського процесуального кодексу України, судовий збір за розгляд апеляційної скарги покладається на відповідача (апелянта).

Керуючись ст.ст. 99, 101-105 Господарського процесуального кодексу України, Київський апеляційний господарський суд, -

ПОСТАНОВИВ:

1. Апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Мік Мега" на рішення Господарського суду міста Києва від 30.10.2015 у справі №910/19857/15 залишити без задоволення.
2. Рішення Господарського суду м. Києва від 30.10.2015 у справі № 910/19857/15 залишити без змін.
3. Матеріали справи № 910/19857/15 повернути до Господарського суду м. Києва.
4. Постанова набирає законної сили з моменту її прийняття і може бути оскаржена до Вищого господарського суду України протягом двадцяти днів з дня її прийняття.

Головуючий суддя

О.В. Тищенко

Судді

В.В. Куксов
Ю.Л. Власов